Αριθμός 62/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ΄ ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ελένη Φραγκάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ελένη Κατσούλη, Δημήτριο Τράγκα, Διονύσιο Παλλαδινό και Αγάπη Τζουλιαδάκη – Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 8 Νοεμβρίου 2022, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεώργιου Σκιαδαρέση (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος – κατηγορουμένου Η Μ του Γ, κατοίκου Κοζάνης, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ευστάθιο Πανταζή, για αναίρεση της υπ΄αριθ. 47/2022 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Δυτικής Μακεδονίας. Με υποστηρίζοντα την κατηγορία τον L - V S του V κάτοικο Η.Π.Α., που εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Αικατερίνη Πουρναρά.

Το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Δυτικής Μακεδονίας, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ΄ αυτή, και ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που περιλαμβάνονται στην από 14-4-2022 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 467/2022.

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση από 14-4-2022, με αριθμό 2/2022, αίτηση του Η Μ του Γ, κατοίκου Κοζάνης, για αναίρεσης της απόφασης 47/2022 του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Δυτικής Μακεδονίας, με την οποία ο αναιρεσείων κηρύχθηκε ένοχος για την αξιόποινη πράξη της απάτης και του επιβλήθηκε

ποινή φυλάκισης δύο (2) ετών, ανασταλείσα επί τριετία, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, περιέχει δε λόγους αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ Ε΄ και Θ΄ του ΚΠΔ (έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης και υπέρβαση εξουσίας) και, συνεπώς είναι παραδεκτή.

Από τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του κυρωθέντος με το Ν 4619/2019 και ισχύοντος από 1.7.2019 ΠΚ (άρθρα 460, 461 του ιδίου Κώδικα), με την οποία ορίζεται ότι «αν από την τέλεση της πράξης έως την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυσαν περισσότερες διατάξεις νόμων, εφαρμόζεται αυτή που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου», προκύπτει ότι καθιερώνεται με αυτήν η αρχή της αναδρομικότητας του επιεικέστερου νόμου που ίσχυσε από την τέλεση της πράξης μέχρι του χρόνου της αμετάκλητης εκδίκασης της υπόθεσης, είναι δε επιεικέστερος ο νόμος που στη συγκεκριμένη κάθε φορά περίπτωση και όχι αφηρημένα οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου. Ως επιεικέστερος νόμος θεωρείται όχι μόνο αυτός που προσδιορίζει το είδος και το ύψος της ποινής, αλλά και κάθε διάταξη, που μπορεί να επηρεάσει την τύχη του κατηγορουμένου. Ως επιεικέστερος νόμος νοείται και εκείνος που θέτει ως όρο της δίωξης την έγκληση του παθόντος για αξιόποινη πράξη διωκόμενη κατά τον προγενέστερο νόμο αυτεπαγγέλτως. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρ. 405§1 του ίδιου κώδικα, για την ποινική δίωξη του προβλεπόμενου στο άρ. 386§1 ν. Π.Κ εγκλήματος της απάτης, το οποίο υπό το προϊσχύσαν νομικό καθεστώς διωκόταν αυτεπαγγέλτως από τον εισαγγελέα πλημμελειοδικών ύστερα από αναφορά, μήνυση ή άλλη είδηση (άρθρα 27 και 36 του προϊσχύσαντος ΚΠΔ), απαιτείται πλέον έγκληση του παθόντος κατ' άρ. 114 επ. ν.Π.Κ και 51 ν. ΚΠΔ, ενώ κατά την μεταβατική διάταξη του άρ. 464 του ίδιου Κώδικα: «Εκκρεμείς ποινικές διαδικασίες, που έχουν ανοίξει χωρίς την υποβολή εγκλήσεως με αντικείμενο πράξεις για τη δίωξη των οποίων απαιτείται έγκληση στον παρόντα Κώδικα ενώ διώκονταν αυτεπαγγέλτως υπό το προϊσχύσαν δίκαιο, συνεχίζονται εφόσον ο δικαιούμενος να υποβάλει έγκληση

δηλώσει εντός τεσσάρων μηνών από την έναρξη της ισχύος του παρόντος ότι επιθυμεί την πρόοδο τους». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι αν ο παθών απάτης κατ΄ αρ. 386§1 ν. Π.Κ. τελεσθείσης υπό το προϊσχύσαν καθεστώς του π.Π.Κ, οπότε το αδίκημα διωκόταν αυτεπαγγέλτως, είχε μεν τότε υποβάλλει μηνυτήρια αναφορά ζητώντας την άσκηση ποινικής δίωξης, αλλά το είχε πράξει μετά την πάροδο του τριμήνου, αφότου είχε τελεσθεί η πράξη και αφότου ο ίδιος είχε λάβει γνώση αυτής ή ακόμα αν δεν είχε κάν υποβάλλει τέτοια μηνυτήρια αναφορά, αλλά πριν την ισχύ των νέων κωδίκων (1-7-19) είχε δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής, έστω και αν μετά την ισχύ αυτών δεν δήλωσε εμπρόθεσμα κατ' άρ. 464 ν.Π.Κ, ότι επιθυμεί την πρόοδο της διαδικασίας, παρά ταύτα εγκύρως συνεχίζεται η τελευταία, διότι η υποβολή της μηνυτήριας αναφοράς ή της δήλωσης παράστασης πολιτικής αγωγής σαφώς υποκαθιστά την μεταγενέστερη και προβλεπόμενη από την μεταβατική διάταξη του άρ. 464 ν. Π.Κ. απλή δήλωση προόδου της διαδικασίας και προδήλως εκπληρώνει τον σκοπό της τελευταίας (βλ. Α.Π. 346/21, 138/21, 1043/21, 1067/21, 773/20, 557/20). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρ. 510 §1 Θ' ΚΠΔ : «Υπέρβαση εξουσίας υπάρχει όταν το δικαστήριο άσκησε δικαιοδοσία που δεν του δίνει ο νόμος και ιδίως όταν: α) το δικαστήριο αποφάσισε για υπόθεση που δεν υπάγεται στη δικαιοδοσία του, β) έλυσε προκαταρκτικό ζήτημα που υπάγεται σύμφωνα με ρητή διάταξη του νόμου στην αποκλειστική δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, γ) καταδίκασε για έγκλημα για το οποίο δεν υποβλήθηκε η απαιτούμενη αίτηση ή έγκληση (άρθρα 41 και 53) ή για το οποίο δεν δόθηκε η άδεια δίωξης (άρθρο 56) ή για το οποίο δεν έχει ρητά επιτραπεί η έκδοση (άρθρο 438)». Στην προκειμένη περίπτωση, από την επιτρεπτή επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας προκύπτει ότι οι φερόμενοι ως παθόντες από την αποδοθείσα στον κατηγορούμενο αξιόποινη πράξη της απάτης, ήτοι οι L V S και A G δεν δήλωσαν την επιθυμία τους για πρόοδο της εκκρεμούς ποινικής διαδικασίας εντός της οριζομένης στο άρθρο 464 του ΠΚ προθεσμίας, πλήν όμως αυτοί είχαν νομίμως και αρμοδίως υποβάλει στις 9-9-2016, μέσω του Τμήματος Προστασίας Περιουσιακών Δικαιωμάτων της Δ/νσης

Ασφαλείας Αττικής, την υπό ιδία ημεροχρονολογία μηνυτήρια αναφορά προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών, με την οποία ζητούσαν ρητά την ποινική δίωξη του κατηγορουμένου – αναιρεσείοντος για τη σε βάρος τους τελεσθείσα πράξη της απάτης για την οποία ακολούθως ασκήθηκε η κατ΄ αυτού ποινική δίωξη. Επομένως, και ανεξαρτήτως του ότι η παραπάνω μηνυτήρια αναφορά υποβλήθηκε μετά την πάροδο τριμήνου από το χρόνο τέλεσης της πράξης της απάτης (Νοέμβριος και Δεκέμβριος 2014), καθίσταται σαφές ότι η υποβολή αυτής (μηνυτήριας αναφοράς) δηλώνει και τη βούληση των ως άνω δικαιουμένων προς υποβολή εγκλήσεως παθόντων για την πρόοδο της ποινικής διαδικασίας και υποκαθιστά, σύμφωνα και με όσα προεκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, την προβλεπόμενη, από τη μεταβατική διάταξη του άρ. 464 ΠΚ, απλή άλλωστε δήλωση, έτσι ώστε να μην υφίσταται απαράδεκτο της ασκηθείσης κατά του αναιρεσείοντος, για την πράξη της απάτης, ποινική δίωξη. Επομένως, το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο, κατεδίκασε τον αναιρεσείοντα για την αξιόποινη πράξη της απάτης θεωρώντας παραδεκτή την ασκηθείσα εναντίον του ποινική δίωξη, δεν υπερέβη την εξουσία του και ο περί του αντιθέτου, εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Θ΄ του ΚΠΔ, πρώτος λόγος της υπό κρίση αίτησης, με τον οποίο ο αναιρεσείων προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση την ως άνω αναιρετική πλημμέλεια, υποστηρίζοντας ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έπρεπε να κηρύξει απαράδεκτη την ασκηθείσα εναντίον του ποινική δίωξη για το λόγο ότι οι δικαιούμενοι σε έγκληση παθόντες δεν δήλωσαν μέχρι την 1-11-2019 την επιθυμία τους για πρόοδο της ποινικής διαδικασίας, είναι αβάσιμος.

Σύμφωνα με την ορθώς από την προσβαλλόμενη αναδρομικά κατ' άρ. 2§1 ν.Π.Κ εφαρμοσθείσα διάταξη του άρθρου 386§1 εδ. α' του ισχύοντος από την 1 η.7.2019 νέου Π.Κ. (ν. 4619/19). «Όποιος με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος τιμωρείται με

φυλάκιση και χρηματική ποινή», σημειουμένου ότι με το άρ. 92 ν. 4855/ΦΕΚ Α' 215/12-11-2021 απαλείφθηκε η πρόβλεψη της χρηματικής ποινής. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: (i) παραπλανητική συμπεριφορά του δράστη, η οποία συνίσταται είτε στην παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών είτε στην αθέμιτη απόκρυψη είτε στην παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, (ii) πρόκληση από την παραπλανητική συμπεριφορά του δράστη πλάνης στον παθόντα, δηλαδή ανεπίγνωτης διάστασης μεταξύ της βούλησης και της δήλωσης βούλησης ή διατήρηση ή ενίσχυση της υπάρχουσας πλάνης, (iii) ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παραπλανητικής συμπεριφοράς του δράστη και της πλάνης που προκλήθηκε από αυτήν στον παθόντα, (iv) εξαιτίας της πλάνης πράξη, παράλειψη ή ανοχή από τον παθόντα, που ενέχει περιουσιακή διάθεση, (v) ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πλάνης του παθόντος και της περιουσιακής διάθεσης, (vi) εξαιτίας της περιουσιακής διάθεσης του παραπλανηθέντος, επέλευση βλάβης στην περιουσία αυτού ή τρίτου, η οποία συνίσταται είτε στη μείωση είτε στη χειροτέρευση της περιουσίας του παθόντος και (vii) δόλος του δράστη, που περιλαμβάνει τη γνώση και τη θέληση των στοιχείων του εγκλήματος και του μεταξύ αυτών αιτιώδους συνδέσμου, καθώς επίσης σκοπός του δράστη να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να απαιτείται και πραγματοποίηση του οφέλους αυτού (Α.Π 346/21, 1/21). Ως γεγονότα, κατά την έννοια του άνω άρθρου, νοούνται τα πραγματικά περιστατικά (δηλ. τα συμβάντα του εξωτερικού κόσμου, που απεικονίζουν την πραγματικότητα), τα οποία ανάγονται στο παρελθόν ή στο παρόν και όχι εκείνα που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, όπως είναι οι απλές υποσχέσεις ή οι συμβατικές υποχρεώσεις. Εάν, όμως, οι υποσχέσεις συνοδεύονται από άλλες παραστάσεις ψευδών γεγονότων, κατά τρόπο που να δημιουργείται από τούδε η εντύπωση μελλοντικής εκπλήρωσης τους με βάση την εμφανιζόμενη ψευδή κατάσταση, τότε οι υποσχέσεις αυτές αποτελούν απατηλή συμπεριφορά. (Ολ. ΑΠ 1/20, ΑΠ 346/21). Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93§3 του

Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεώς της από το άρθρο 510§1 Δ' ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σε αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Ειδικώς, ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 139, 177§1 και 178 Κ.Π.Δ, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως. Όταν δε εξαίρονται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως γιατί δεν εξαίρονται τα άλλα. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι λήφθηκαν υπόψη και εκτιμήθηκαν όλα και όχι μερικά από αυτά κατ' επιλογή για το σχηματισμό της δικανικής πεποιθήσεως. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχετίσεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή

ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης του 47/2022, το Τριμελές Εφετείο (Πλημ/των) Δυτικής Μακεδονίας, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, μετά από συνεκτίμηση των προσδιοριζομένων κατ΄ είδος στο προοίμιο αυτού (σκεπτικού) αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη, περί τα πράγματα, κρίση του, ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: «Ο κατηγορούμενος Η Μ εντός των μηνών Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 2014 ήρθε σε επαφή με τους εγκαλούντες L V S και A G. Σε συναντήσεις που είχαν έκτοτε, ο κατηγορούμενος τους παρέστησε ψευδώς ότι ο ίδιος ήταν φερέγγυος και ειδήμων στην χρηματοοικονομική αγορά, γνώστης των ασφαλών και επικερδών επενδυτικών δράσεων, ενώ είχε τη δυνατότητα να προβαίνει σε επενδύσεις για λογαριασμό τους στην χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ - Κονγκ με εξασφαλισμένο το κεφάλαιο τους και κυρίως με επωφελείς αποδόσεις του και ειδικότερα ότι μπορούσε να συστήσει εταιρία στο Χονγκ — Κονγκ, με τη συμμετοχή αποκλειστικά των εγκαλούντων, της οποίας ο ίδιος θα ήταν διαχειριστής, προς επωφελή διαχείριση του κεφαλαίου της επένδυσης και ότι η ανωτέρω επένδυσή τους θα ήταν ασφαλής και με πολύ μεγάλα κέρδη. Τους έπεισε δε ότι για την ίδρυση της ανωτέρω εταιρείας απαιτούνταν ως έξοδα

ίδρυσης το χρηματικό ποσό των 100.000 ευρώ. Πεισθέντες οι εγκαλούντες από τις διαβεβαιώσεις του κατηγορουμένου για τη φερεγγυότητα του και τη δυνατότητά του να αυξήσει τα χρηματικά τους κεφάλαια μέσω ευκαιριακής επένδυσης με εγγυημένα κέρδη και ειδικότερα μέσω ίδρυσης της ανωτέρω εταιρείας στο Χονγκ-Κονγκ στο όνομα και με τη συμμετοχή αποκλειστικά των εγκαλούντων, με εξασφαλισμένο κεφάλαιο και επωφελή απόδοση, καθώς και ότι ήταν ειδήμων στη χρηματοοικονομική αγορά, αλλά και για τη μη διακινδύνευση του προς επένδυση κεφαλαίου τους, του κατέβαλαν το συνολικό χρηματικό ποσό των 100.000 ευρώ (6.5.2015: 38.689,61 δολ. 9.2.2016γ 45.700 δολ. Η.Π Α. και 10.2.2016: 29.500 δολ. Η.Π.Α.), χρήματα τα οποία εισέπραξε προκειμένου, όπως τους υποσχέθηκε, να προβεί στις απαιτούμενες ενέργειες για την ίδρυση της εταιρείας στο Χονγκ-Κονγκ με εξασφαλισμένο κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις της επένδυσής του. Στη συνέχεια δε ο κατηγορούμενος διαβεβαίωνε τους εγκαλούντες ότι πράγματι , με το κεφάλαιο που του κατέβαλαν οι εγκαλούντες, συνέστησε την ανωτέρω εταιρεία στο Χονγκ-Κονγκ που θα τους απέδιδε μεγάλα κέρδη και μάλιστα "κατέβασε" από το διαδίκτυο σχέδιο μετοχών της εταιρείας προκειμένου, συνεχίζοντας την απατηλή του συμπεριφορά, να πείσει τους εγκαλούντες ότι είναι μέτοχοι στην υποτιθέμενη συσταθείσα εταιρεία .Ωστόσο οι ανωτέρω παραστάσεις του κατηγορουμένου ήταν ψευδείς ,ο δε κατηγορούμενος τελούσε σε γνώσει της αναλήθειας αυτών, καθόσον γνώριζε εξ αρχής ότι δεν είναι ειδήμων στη χρηματιστηριακή αγορά του Χονγκ -Κονγκ και ότι δεν έχει τη δυνατότητα να προβεί στην ίδρυση εταιρείας στο Χονγκ-Κονγκ στο όνομα και με τη συμμετοχή των εγκαλούντων και στην επένδυση του ανωτέρω κεφαλαίου τους με επωφελή απόδοση και μεγάλα κέρδη , αποσκοπούσε δε εξαρχής να εισπράξει και να καρπωθεί το συνολικό χρηματικό ποσό των 100.000 ευρώ, όπως και έγινε, χωρίς ωστόσο να προβεί σε ίδρυση εταιρείας με τη συμμετοχή των εγκαλούντων και σε επωφελή επένδυση του ανωτέρω χρηματικού ποσού. Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι αναφερόμενες στο μέλλον υποσχέσεις του κατηγορουμένου για επένδυση των δοθέντων από τούς εγκαλούντες

χρηματικών ποσών συνοδεύονταν από ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων γεγονότων που αναφέρονταν στο παρόν και συγκεκριμένα ότι αυτός, ως ειδήμων στη χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ-Κονγκ, είχε τη δυνατότητα να επενδύσει τα χρήματά τους στην ανωτέρω χρηματοοικονομική αγορά με εξασφαλισμένο κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις του, ενώ τέτοια δυνατότητα δεν είχε, όπως ψευδώς είχε διαβεβαιώσει τους εγκαλούντες ο κατηγορούμενος. Επομένως αν και ο κατηγορούμενος, με τις ως άνω ψευδείς παραστάσεις του, έπεισε τους εγκαλούντες να του καταβάλουν το ποσό των 100.00 ευρώ προκειμένου να προβεί στην επωφελή απόδοση του κεφαλαίου τους και να ιδρύσει εταιρεία στο Χονγκ-Κονγκ με τη συμμετοχή των εγκαλούντων με εξασφαλισμένο κεφάλαιο και εγγυημένα κέρδη, εντούτοις ουδέποτε ο ίδιος προέβη στην ίδρυση αυτής στο όνομα των εγκαλούντων, αλλά ούτε και σε άλλης εταιρείας, στην οποία να είναι μέτοχοι οι εγκαλούντες, όπως και ουδέποτε προέβη στην επωφελή επένδυση των 100.000 ευρώ που εισέπραξε, τα οποία καρπώθηκε ο ίδιος, χωρίς νόμιμο προς τούτο δικαίωμα, ενσωματώνοντας το ανωτέρω ποσό στην περιουσία του, βλάπτοντας με αυτόν τον τρόποι την περιουσία των εγκαλούντων κατά το ανωτέρω ποσό των 100.000 ευρώ. Έκτοτε οι εγκαλούντες δεν ελάμβαναν ενημερώσεις από τον κατηγορούμενο σχετικά με την ίδρυση και τη λειτουργία της υποτιθέμενης εταιρείας που ιδρύθηκε και στην οποία θα ήταν αποκλειστικά μέτοχοι οι ίδιοι και για την επένδυση των χρημάτων τους, αλλ'αντιθέτως ο κατηγορούμενος διέκοψε κάθε επικοινωνία και επαφή με τους εγκαλούντες. Κατόπιν των ανωτέρω, και αντιλαμβανόμενοι οι εγκαλούντες την απατηλή συμπεριφορά του εναγομένου, επικοινώνησαν με το Μητρώο Εταιρειών του Χονγκ Κονγκ και ενημερώθηκαν ότι δεν υπάρχει καμία εταιρεία στο όνομά τους και επίσης δεν υπάρχει εταιρεία στην οποία να είναι αυτοί μέτοχοι, καθώς ουδέποτε ιδρύθηκε εταιρεία στην οποία οι ίδιοι να είναι μέτοχοι, καθώς και ουδέποτε επενδύθηκε-και μάλιστα επωφελώς- το προς επένδυση κεφάλαιο των 100.000 ευρώ. Κατόπιν των ανωτέρω οι εγκαλούντες, αφού διαπίστωσαν ότι δεν έγινε ποτέ η υποτιθέμενη επένδυση του κεφαλαίου τους, όχλησαν επανειλημμένα τον

κατηγορούμενο προκειμένου να τους επιστρέψει το κεφάλαιο των 100.00 ευρώ, ο τελευταίος, όμως, χρησιμοποιώντας διάφορες προφάσεις, αρνείται να το επιστρέψει με αντίστοιχη βλάβη της περιουσίας των εγκαλούντων. Κατόπιν των ανωτέρω υπέβαλαν ενώπιον της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής την από 9-9-2016 επέχουσα θέση εγκλήσεως "μηνυτήρια αναφορά" σε βάρος του κατηγορουμένου, ζητώντας την ποινική του δίωξη . Αποδεικνύεται, επομένως ότι οι ψευδείς αυτές διαβεβαιώσεις δόθηκαν από τον κατηγορούμενο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δημιουργηθεί στους εγκαλούντες η εντύπωση της μελλοντικής τους εκπλήρωσης με βάση την εμφανιζομένη εκ μέρους του κατηγορουμένου ψευδή κατάσταση, αποσκοπούσαν δε μόνο στο να πεισθούν οι εγκαλούντες να του καταβάλουν τα αντίστοιχα ποσά έχοντας αυτός εξ υπαρχής την πρόθεση να μην προβεί στην επένδυση των χρημάτων αυτών, αλλά να τα χρησιμοποιήσει για δικό του όφελος με αντίστοιχη βλάβη της περιουσίας των εγκαλούντων που τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις ψευδείς διαβεβαιώσεις του κατηγορουμένου προς αυτούς. Η ανωτέρω κρίση του Δικαστηρίου στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στη σαφή, απερίφραστη και κατηγορηματική κατάθεση του εξετασθέντος παρισταμένου προς υποστήριξη κατηγορίας μάρτυρα, ο οποίος στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατέθεσε τα εξής: "Η πρόθεσή μου ήταν να ανοίξω μια εταιρία στο Χονγκ Κονγκ, μετά τη συζήτησή μου με τον κ. Μ και έστειλα τα χρήματα. Η εταιρία θα ήταν στο χώρο του οικονομικού εμπορίου και ο κ. Μ είπε ότι ήταν πολύ ειδικός σ' αυτά τα ζητήματα και ότι θα έκανε αυτό το εμπόριο.... Δεν έχει γίνει εγγραφή στην εταιρία. Ίδρυσε, έκανε εγγραφή της εταιρίας, αφού έλαβε τα χρήματα και φαινόταν μόνο το όνομα του κ. Μ για την εγγραφή, για την επένδυση. Όχι, δεν έπρεπε να εμφανίζεται το όνομα του... 3.000 δολάρια στοίχισε αυτή η εγγραφή της εταιρίας και αυτό ήταν όλο.... Όχι, ποτέ δεν επενδύθηκαν τα χρήματά μου. Η εταιρία είχε κεφάλαιο 10.000 δολάρια... Συστήθηκε τραπεζίτης, επιχειρηματίας, επενδυτής και οικονομικός ειδικός. Εκείνη την εποχή τον πίστεψα. .. Ναι, έδωσε πλαστό πιστοποιητικό ...Δεν υπάρχει εταιρία στο όνομά μου. Δεν έχω εταιρία στο όνομά μου στο Χονγκ Κονγκ. Ο Μ ήταν φίλος του G.

Έχασα 100.000 ευρώ. Μου έδωσε έγγραφα ότι έχω μετοχές στο Χονγκ Κονγκ. Έστειλε κάποια έγγραφα, αλλά αυτά είναι πλαστά..."Επίσης και ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου ο ανωτέρω κατέθεσε μεταξύ άλλων τα εξής: Δεν λειτούργησε η εταιρία. Μας έστειλε ένα πιστοποιητικό ότι είναι μέτοχος σ' αυτήν την εταιρία. Αυτό το πιστοποιητικό δεν ήταν σωστό γιατί ήταν αμερικάνικου τύπου. Γράφει λάθος το πιστοποιητικό, ο γραμματέας, secretary, δεν είναι με c αλλά με g. Δεν μου έδωσε πίσω τα χρήματα. Μου έστελνε επιστολές και μου έλεγε " θα σου τα στείλω". Μετά τις 18-2-2016 του τα ζήτησα. Δεν έχω λάβει τίποτα. Τρεις φορές κατέβαλα σε προσωπικό του λογαριασμό. Με έπεισε για τις εταιρίες. Κάλεσα σε τηλέφωνο της εταιρίας Ελβετίας και το σήκωσε μικρό παιδί. Κάλεσα στο Χονγκ Κονγκ αλλά δεν ήξεραν το όνομά μου. δεν το πιστεύω ότι έγινε γιατί ήταν πλαστά τα στοιχεία. Το παρουσίασε σαν πιστοποιητικό φερεγγυότητας ενώ είναι άλλο έντυπο. Είναι πλαστό. ..". Ο κατηγορούμενος, δια του συνηγόρου του, αρνούμενος τη σε βάρος του κατηγορία, ισχυρίσθηκε ότι πράγματι είναι ειδήμων στη χρηματιστηριακή αγορά του Χονγκ-Κονγ και είχε τη δυνατότητα να προβαίνει σε επενδύσεις για λογαριασμό των εγκαλούντων με εξασφαλισμένο το κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις του και επίσης ότι πράγματι προέβη στην ίδρυση της ανωτέρω εταιρείας στην οποία είναι μέτοχοι οι εγκαλούντες και στην επωφελή επένδυση των χρημάτων που εισέπραξε απ'αυτούς Ο ανωτέρω ισχυρισμός, όμως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, γιατί από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι ο κατηγορούμενος μπορούσε να συστήνει εταιρείες στο Χονγκ-Κονγκ με εξασφαλισμένο κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις και ότι πράγματι προέβη στην επένδυση των χρημάτων των εγκαλούντων, ιδρύοντας εταιρεία στην οποία είναι μέτοχοι και οι εγκαλούντες. Μόνη δε η κατάθεση του εξετασθέντος μάρτυρα υπεράσπισης δεν μπορεί να στηρίξει αντίθετη κρίση του Δικαστηρίου καθόσον ο ανωτέρω μάρτυρας , ως μη εμπλεκόμενος άμεσα, δεν έχει άμεση και ιδία γνώση των όσων κατέθεσε .Εξάλλου ο ανωτέρω μάρτυρας υπεράσπισης ,αν και κατέθεσε για την ίδρυση μίας εταιρείας, δεν γνώριζε περαιτέρω αν σε αυτήν είναι μέτοχοι και οι εγκαλούντες. Ούτε συνάγεται αντίθετη κρίση από τις προσκομιζόμενες σε

μετάφραση, από 24-4-2016 και από 2-2- 2016 "Συμφωνίες Καταπιστεύματος Κοινού Συμφέροντος". Και τούτο διότι στο παράρτημα Νο1 των ανωτέρω εγγράφων ,που αφορούν τη συμφωνία ίδρυσης εταιρείας, εμφανίζονται μέτοχοι αυτής οι μεν εγκαλούντες κατά ποσοστό 25ο/ο ο καθένας, ο δε κατηγορούμενος κατά ποσοστό 50ο/ο, αν και η διαβεβαίωσή του ήταν ότι η εταιρεία θα είχε μετόχους αποκλειστικά τους εγκαλούντες και όχι τον ίδιον. Εξάλλου τα ανωτέρω έγγραφα δεν αποδεικνύουν ότι πράγματι ο κατηγορούμενος προέβη στην ίδρυση της ανωτέρω εταιρείας στο Χονγκ-Κονγκ, έστω και με τη συμμετοχή και του ιδίου και των εγκαλούντων κατά τα ανωτέρω ποσοστά και την επωφελή τοποθέτηση του κεφαλαίου των 100.000 ευρώ, καθώς δεν προσκομίζεται πιστοποιητικό από το Μητρώο Εταιρειών του Χονγκ Κονγκ, προκειμένου να βεβαιώνεται από επίσημη Αρχή αφενός η ίδρυση εταιρείας με μετόχους τους εγκαλούντες και αφετέρου η επένδυση του ποσού των 100.000 ευρώ που εισέπραξε ο κατηγορούμενος απ'αυτούς. Τα δε προσκομιζόμενα, από τον συνήγορο υπεράσπισης του κατηγορουμένου, με στοιχεία έντυπο 2 " Πρωτότυπο Διάταγμα Εγγραφής Επιχειρήσεων", το με αριθμ. 2449482 πιστοποιητικό σύστασης, που αφορά εταιρεία με την επωνυμία "F T LIMITED" και το με αριθμ. 2349482 αρχείο εταιρειών, όχι μόνο δεν αναιρούν αλλ'αντιθέτως επιβεβαιώνουν την παραπάνω κρίση του Δικαστηρίου καθώς: α) σε αυτά αναγράφεται αόριστα "Εταιρεία φυσικών προσώπων", β) στο μετοχικό κεφάλαιο της ανωτέρω εταιρείας αναγράφεται το ποσό των 10.000 HKD που με την ισοτιμία δολαρίου Χονγκ-Κονγκ σε ευρώ ανέρχονται μόλις σε 3.000 ευρώ, ποσό που υπολείπεται κατά πολύ του ποσού των 100.000 ευρώ που εισέπραξε ο κατηγορούμενος από τους εγκαλούντες για την ίδρυση της υποτιθέμενης εταιρείας, γ)στα στοιχεία των ιδρυτικών μελών αναγράφεται μόνο το όνομα του κατηγορουμένου και δ)δεν αναγράφονται ονόματα άλλων μετόχων και κυρίως δεν περιλαμβάνονται τα ονόματα των εγκαλούντων, ε)στο πρώτο από τα ανωτέρω έγγραφα αναγράφεται ημερομηνία έναρξης της εταιρείας η 16-3-2016, ωστόσο αναγράφεται και ημερομηνία λήξης η 15-3-2017, αν και ο κατηγορούμενος, απολογούμενος ενώπιον του πρωτοβάθμιου

δικαστηρίου στη δικάσιμο της 28-9-2021, ανέφερε ρητά ότι η εταιρεία που ίδρυσε με μετόχους τους εγκαλούντες δεν είχε λυθεί (βλ. απολογία του που ανέφερε κατά λέξη: "μπορώ να τα μετακινήσω τα χρήματα αλλά δεν το κάνω. Αν γίνει με τη νόμιμη διαδικασία, να λυθεί η JITA και να γίνει εκκαθάριση...Ναι του έστειλα έγγραφο και τον καλούσα σε εκκαθάριση. Αναλαμβάνω την ευθύνη ας έρθουν να το λύσουν"). Εξάλλου, αν ο κατηγορούμενος είχε πράγματι συστήσει εταιρεία στο Χονγκ-Κονγκ, με μετόχους τους εγκαλούντες θα έπρεπε όλα αυτά τα έτη να υπήρχαν και αντίστοιχα "κέρδη" για τους εγκαλούντες από τη λειτουργία αυτής, καθόσον μάλιστα ο ίδιος τους διαβεβαίωσε ρητά για τη δυνατότητά του να τοποθετήσει επωφελώς και με μεγάλες αποδόσεις τα χρήματά τους. Ωστόσο οι εγκαλούντες όλα αυτά τα έτη όχι μόνο δεν είχαν το οποιοδήποτε κέρδος από τη λειτουργία της υποτιθέμενης εταιρείας, αλλ'αντιθέτως ζημιώθηκαν και κατά το ποσό των 100.000 ευρώ, που εισέπραξε ο κατηγορούμενος με τις ανωτέρω ψευδείς διαβεβαιώσεις του, αρνούμενος να το αποδώσει Τέλος ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου ότι .από τις. 100.000 ευρώ που του κατέβαλαν οι εγκαλούντες, χρησιμοποίησε το ποσό των 5.000 ευρώ ως_έξοδα ίδρυσης της εταιρείας ,ενώ το υπόλοιπο ποσό των 95.000 ευρώ είναι κατατεθιμένο στην τράπεζα HSBC Bank στο Χονγκ-Κονγ, στο όνομα της ανωτέρω εταιρείας, αναιρείται από το, προσκομιζόμενο από τη συνήγορο του εγκαλούντος σε επίσημη μετάφραση, έγγραφο της ανωτέρω τράπεζας με θέμα "Απάντηση 13786893 Έλεγχος Γνησιότητας πιστοποιητικού Υπολοίπου της HSBC " στο οποίο αναγράφεται ότι: "Έχουμε ελέγξει ότι το έγγραφο αυτό δεν έχει νομίμως εκδοθεί από την Τράπεζα...".Άλλωστε ο κατηγορούμενος στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο όλως αντιφατικά αφενός ισχυρίσθηκε ότι υπάρχουν τα χρήματα που δόθηκαν από τους εγκαλούντες αλλά ο ίδιος δεν μπορεί να προβεί στην ανάληψή τους προκειμένου να τα επιστρέψει στους εγκαλούντες γιατί δεν είναι μέτοχος της εταιρείας και αφετέρου ότι οι μέτοχοι δεν μπορούν να κάνουν ανάληψη χρημάτων από την εταιρεία αλλά ο ίδιος ως διαχειριστής μπορεί. Ο δε αρνητικός της κατηγορίας ισχυρισμός του κατηγορουμένου αναιρείται τέλος και από το γεγονός ότι, όπως ο ίδιος παραδέχθηκε στην

απολογία του ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, "κατέβασε" από το διαδίκτυο σχέδιο μετοχών της εταιρείας το οποίο και συμπλήρωσε ο ίδιος, προκειμένου, συνεχίζοντας την απατηλή του συμπεριφορά, να πείσει τους εγκαλούντες ότι είναι μέτοχοι στην υποτιθέμενη συσταθείσα εταιρεία, κατασκευάζοντας εν τοις πράγμασι πλαστά έγγραφα, γεγονός που αποδεικνύει τον δόλο του και τον σκοπό πορισμού παράνομου οφέλους σε βάρος της περιουσίας των εγκαλούντων. Από όλα τα πραγματικά περιστατικά που εκτέθηκαν, και τα οποία αποδείχθηκαν από τα προαναφερόμενα αποδεικτικά μέσα, αποδείχθηκε ότι ο κατηγορούμενος με την εν γνώσει του παράσταση των προαναφερθέντων ψευδών γεγονότων ως αληθινών ζημίωσε την περιουσία των εγκαλούντων, αποκομίζοντας αντίστοιχα παράνομο περιουσιακό όφελος ποσού 100.000 ευρώ. Με τα δεδομένα αυτά, στοιχειοθετείται, κατά την αντικειμενική και υποκειμενική της υπόσταση, η αξιόποινη πράξη της απάτης που προβλέπεται από τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 386 του ισχύοντος από 1.7.2019 Π.Κ., η οποία είναι ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο από την αντίστοιχη του προϊσχύσαντος Π.Κ., και γι΄ αυτό πρέπει ο εκκαλών, κατ/νος να κηρυχθεί ένοχος της ανωτέρω πράξεως, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.». Ακολούθως, το παραπάνω δικαστήριο της ουσίας κήρυξε τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα ένοχο, για την αξιόποινη πράξη της απάτης, για την οποία του επέβαλε ποινή φυλάκισης δύο (2) ετών, την οποία ανέστειλε επί τριετία, με το ακόλουθο διατακτικό: «ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΕΝΟΧΟ τον κατηγορούμενο του ότι, στη Θεσσαλονίκη εντός των μηνών Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 2014 έβλαψε ξένη περιουσία πείθοντας κάποιους σε πράξη με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος. Ειδικότερα, ο κατηγορούμενος εντός των μηνών Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 2014 ήρθε σε επαφή με τους εγκαλούντες L V S και A G οι οποίοι ενδιαφέρονταν για την επωφελή επένδυση των χρημάτων τους, και τους παρέστησε ψευδώς ότι ο ίδιος ήταν ειδήμων στην χρηματοοικονομική αγορά, γνώστης των ασφαλών και επικερδών επενδυτικών δράσεων, φερέγγυος, ενώ

είχε τη δυνατότητα να προβαίνει σε επενδύσεις για λογαριασμό τους στην χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ - Κονγκ με εξασφαλισμένο το κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις του και δη να συστήνει εταιρίες στο Χονγκ — Κονγκ προς διαχείριση του κεφαλαίου της επένδυσης τους. Με την εν γνώσει του παράσταση προς τους εγκαλούντες των ως άνω ψευδών γεγονότων σαν αληθινών και ενεργώντας με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος βλάπτοντας την ολικά ξένα περιουσία των εγκαλούντων τους έπεισε να του καταβάλλουν το συνολικό χρηματικό ποσό των 100.000 ευρώ (6.5.2015: 38.689,61 δολ. 9.2.2016γ 45.700 δολ. Η.Π.Α. και 10.2.2016: 29.500 δολ. Η.Π.Α.), οποία εισέπραξε αυθημερόν. Οι ανωτέρω παραστάσεις του ήταν ψευδείς ο κατηγορούμενος τελούσε εν γνώσει της αναλήθειας αυτών, καθόσον στην εγκαλούντων παρά αποσκοπούσε εξαρχής να εισπράξει και να καρπωθεί το συνολικό) χρηματικό ποσό των 100.000 ευρώ. Στην πράξη του αυτή ο κατηγορούμενος προέβη με μοναδικό σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος περιουσιακό όφελος, χωρίς νόμιμο προς τούτο δικαίωμα, καθόσον εισέπραξε το ποσό των 100.000 ευρώ, ενσωματώνοντας το στην περιουσία του, κι έβλαψε την περιουσία των εγκαλούντων κατά το ανωτέρω ποσό των 100.000 ευρώ.» Με τις παραδοχές αυτές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό σε συνδυασμό με όσα αναφέρονται στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, που παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, η εν λόγω απόφαση περιέχει την επιβαλλόμενη κατά τα άνω, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία ως προς την ενοχή του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσείοντος αφού αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της απάτης, για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, με παράθεση όλων των στοιχείων, που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος αυτού, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν, καθώς και οι νομικοί συλλογισμοί, με βάση τους οποίους το δικαστήριο της ουσίας έκανε την υπαγωγή των περιστατικών αυτών στις προπαρατεθείσες διατάξεις των άρθρων 1, 2, 14 παρ. 1, 26 παρ.

1α΄, 27 παρ. 1, 386 παρ. 1α΄ ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, δηλαδή με ασαφείς, ελλιπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες και έτσι δεν στέρησε την απόφαση από νόμιμη βάση. Ειδικότερα, στην προσβαλλόμενη απόφαση διαλαμβάνονται: 1) η παραπλανητική συμπεριφορά του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσείοντος, συνιστάμενη στην ψευδή παράσταση προς τους εγκαλούντες ότι ο ίδιος είναι γνώστης των ασφαλών και επικερδών επενδυτικών δράσεων στην χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ – Κονγκ και ότι έχει τη δυνατότητα να συστήσει εταιρεία στον Χονγκ – Κονγκ, με τη συμμετοχή αποκλειστικά των εγκαλούντων, της οποίας ο ίδιος θα ήταν διαχειριστής, με εξασφαλισμένο επενδυτικό κεφάλαιο και εγγυημένα μεγάλα κέρδη 2) η από την ως άνω παραπλανητική συμπεριφορά λαβούσα χώρα εντός του Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 2014, πρόκληση στους εγκαλούντες πλάνης, συνιστάμενης στο ότι όντως ο κατηγορούμενος είχε τη δυνατότητα να προβεί στην ως άνω επωφελή επένδυση των χρημάτων τους, 3) η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παραπλανητικής συμπεριφοράς του αναιρεσείοντος και της προκληθείσης πλάνης στους εγκαλούντες, 4) η καταβολή από τους τελευταίους στον αναιρεσείοντα του συνολικού ποσού των 100.000 € (6.5.2015: 38.689,61 δολλ. ΗΠΑ, 9.2.2016=45.700 δολλ. ΗΠΑ και 10.2.2016: 29.500 δολλ. ΗΠΑ), καταβολή που ενέχει περιουσιακή διάθεση, 5) η επέλευση βλάβης στην περιουσία των εγκαλούντων, ήτοι η μείωση της αξίας της κατά το ποσό των 100.000 €, αφού ο κατηγορούμενος δεν είχε τη δυνατότητα και ως εκ τούτου ουδόλως, προέβη στην ως άνω υποσχεθείσα ασφαλή και κερδοφόρα επένδυση των χρημάτων τους, 6) η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της πλάνης των εγκαλούντων και της περιουσιακής διάθεσης, ότι δηλαδή εάν αυτοί ήταν αληθή εικόνα των πραγμάτων, με βεβαιότητα δεν θα προέβαιναν στην ανωτέρω καταβολή προς τον αναιρεσείοντα, 7) η γνώση του αναιρεσείοντος, θεμελιούμενη σε προσωπική του αντίληψη ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προβεί στην ως άνω επωφελή για τους εγκαλούντες επένδυση και 8) ο σκοπός του (αναιρεσείοντος) να αποκομίσει με την προαναφερόμενη παραπλανητική συμπεριφορά του το

παράνομο περιουσιακό όφελος των 100.000 €, με αντίστοιχη βλάβη της περιουσίας των εγκαλούντων. Περαιτέρω, και σε σχέση με τις επιμέρους αιτιάσεις του αναιρεσείοντος: Ι) το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, προκειμένου να καταλήξει στην ως άνω καταδικαστική για τον αναιρεσείοντα κρίση έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε όλα, ανεξαιρέτως, τα εισφερθέντα ενώπιον του αποδεικτικά μέσα, και όχι επιλεκτικά ορισμένα εξ αυτών, όπως προκύπτει από τη σχετική κατ΄ είδος μνεία αυτών στο προοίμιο του σκεπτικού του (ανωμοτί κατάθεση του παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας, ένορκη κατάθεση του μάρτυρα υπερασπίσεως, αναγνωσθέντα έγγραφα) αλλά και από το όλο περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασής του, χωρίς να απαιτείται η αναλυτική παράθεση αυτών και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά ή από ποιο αποδεικτικό μέσο αποδεικνύεται η κάθε παραδοχή του. Το γεγονός δε ότι στα αναγνωσθέντα έγγραφα δεν περιλαμβάνεται τραπεζικό έγγραφο που να αποδεικνύει τις καταβολές των εγκαλούντων προς τον αναιρεσείοντα, τις οποίες ο τελευταίος, κατά τις παραδοχές της προσβαλλόμενης, δεν αμφισβήτησε, δεν αναιρεί την απόδειξη του περιστατικού αυτού, ήτοι της καταβολής του ποσού των 100.000 €, από άλλα αποδεικτικά μέσα (μαρτυρικές καταθέσεις, έγγραφα), ούτε και ήταν υποχρεωμένο το Δικαστήριο να κάνει ιδιαίτερη μνεία του αποδεικτικού μέσου, από το οποίο αποδεικνύεται η εν λόγω καταβολής. Παρά ταύτα, το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο αναφέρθηκε, στο σκεπτικό του, τόσο σε περικοπή της μαρτυρικής κατάθεσης του παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας (ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου αλλά και ενώπιον του) περί καταβολής εκ μέρους του τ΄ ανωτέρω ποσού στον κατηγορούμενο, όσο και στον προβληθέντα δια του συνηγόρου του, ισχυρισμό του τελευταίου ότι πράγματι προέβη στην επωφελή επένδυση του ποσού των 100.000 € που εισέπραξε από τους εγκαλούντες, εκ του οποίου 5.000 € χρησιμοποίησε για έξοδα ίδρυσης της εταιρείας «F T LIMITED» ενώ το υπόλοιπο των 95.000 € κατέθεσε σε τραπεζικό λογαριασμό της τράπεζας HSBC στο Χονγκ – Κονγκ επ΄ ονόματι της εν λόγω εταιρείας. Επομένως, οι περί του αντιθέτου των

ανωτέρω αιτιάσεις του αναιρεσείοντος με το δεύτερο λόγο της υπό κρίσης αιτήσεως, εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ του Κ.Π.Δ., με τον οποίο πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, είναι αβάσιμες. ιι) Ουδεμία αντίφαση υφίσταται στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς τη δυνατότητα του αναιρεσείοντος να ιδρύσει την εταιρεία που είχε υποσχεθεί στους εγκαλούντες καθώς και ως προς την ίδρυση ή μη αυτής, αφού το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο δέχθηκε με σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά ότι ο αναιρεσείων δεν είχε τη δυνατότητα να προβεί στην ίδρυση εταιρείας στην χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ – Κονγκ στο όνομα και με την συμμετοχή και μόνον των εγκαλούντων, μέσω της οποίας (εταιρείας) θα επένδυε το καταβληθέν απ΄ αυτούς κεφάλαιο των 100.000 € με επωφελείς αποδόσεις, καθώς και ότι δεν αποδείχθηκε και δη από έγγραφο της αρμοδίας αρχής του Χονγκ – Κονγκ η εκ μέρους του ίδρυση τέτοιας εταιρείας, στηρίζοντας την παραδοχή του αυτή, μεταξύ των άλλων, στο ότι, το αναγνωσθέν υπό στοιχ. 13 έγγραφο με ημερομηνία 7-4-2021 και τίτλο «πιστοποιητικό ισολογισμού» φερόμενο ως εκδοθέν από την τράπεζα HSBC με το οποίο βεβαιωνόταν ότι στο λογαριασμό της εταιρείας «F T LIMITED» ήταν κατατεθειμένο το ποσό των 95.000 € και το οποίο προσκόμισε ο αναιρεσείων προς απόδειξη σχετικού ισχυρισμού του, δεν είχε τω όντι εκδοθεί από την άνω τράπεζα, όπως προέκυψε από το αναγνωσθέν υπό στοιχ. 15 ηλεκτρονικό μήνυμα (mail) της ίδιας τράπεζας. Το εν λόγω δε ηλεκτρονικό μήνυμα, το οποίο προσκομίστηκε σε επίσημη μετάφραση από τον υποστηρίζοντα την κατηγορία και αναγνώσθηκε, πληρεί, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση αυτού, τους όρους του νόμου και δη του ιδιωτικού εγγράφου και ως εκ τούτου αποτελεί έγγραφο και κατά την έννοια του άρθρου 13 περ. γ΄ του ΠΚ, αφού περιλαμβάνει το όνομα και την ψηφιακή διεύθυνση του αποστολέα του, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα ελέγχου της προέλευσης του, αλλά και της απόδειξης του εκδότη (βλ. και ΑΠ 471/2017). Κατόπιν αυτών, οι περί του αντιθέτου αναιρετικές αιτιάσεις, εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ και Ε΄ του ΚΠΔ, με τις οποίες ο αναιρεσείων

προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις πλημμέλειες της ελλείψεως ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και της έλλειψης νομίμου βάσεως, είναι αβάσιμες. ΙΙΙ) η απατηλή συμπεριφορά του αναιρεσείοντος συνίσταται, κατά τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, σε αναφερόμενες στο μέλλον υποσχέσεις του για επένδυση των δοθέντων από τους εγκαλούντες χρηματικών ποσών, που συνοδεύονταν όμως από ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων, αναφερομένων στο παρόν γεγονότων και συγκεκριμένα ότι αυτός, ως ειδήμων στη χρηματοοικονομική αγορά του Χονγκ – Κονγκ, είχε τη δυνατότητα να επενδύσει τα χρηματικά κεφάλαια των εγκαλούντων στην ανωτέρω αγορά με εξασφαλισμένο το κεφάλαιο και επωφελείς αποδόσεις, ενώ στην πραγματικότητα δεν είχε τέτοια δυνατότητα. Επομένως, εφόσον οι παραπάνω υποσχέσεις του αναιρεσείοντος συνοδεύονταν ταυτόχρονα με ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων γεγονότων που αναφέρονταν στο παρόν κατά τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούν στους εγκαλούντες την εντύπωση της μελλοντικής εκπλήρωσης με βάση την εμφανιζόμενη ψευδή πραγματική κατάσταση και δυνατότητα αυτού (αναιρεσείοντος), ο οποίος όμως είχε ειλημμένη την πρόθεση να μην εκπληρώσει τις ως άνω υποσχέσεις, πληρούται η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της απάτης, ως προς το στοιχείο της παράστασης από το δράστη ψευδούς, γεγονότος ως αληθινού, που πρέπει να αναφέρεται στο παρελθόν ή στο παρόν, ο περί του εναντίου δε τέταρτος αναιρετικός λόγος, εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Ε΄ του ΚΠΔ, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, είναι αβάσιμος. Οι λοιπές διαλαμβανόμενες στους ανωτέρω λόγους σχετικές με την κατηγορία για την ως άνω πράξη, αιτιάσεις του αναιρεσείοντος, που αναφέρονται σε εσφαλμένη αξιολόγηση αποδεικτικών στοιχείων, με παράθεση σκέψεων και συλλογισμών αυτού, που, κατά την άποψη του οδηγούν σε διαφορετικά συμπεράσματα από εκείνα, στα οποία κατέληξε το Δικαστήριο της ουσίας και αιτιάσεων που αφορούν την επί της ουσίας κρίση του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου και αποτελούν αμφισβήτηση των σε βάρος του ουσιαστικών παραδοχών της προσβαλλόμενης απόφασης

και της ορθότητας του αποδεικτικού πορίσματός της, δεν συνιστούν, κατά τα εκτεθέντα στην προηγηθείσα νομική σκέψη, λόγους αναίρεσης και προβάλλονται απαραδέκτως, καθόσον, με την επίφαση πλημμελειών, που επιχειρείται να θεμελιωθούν στο άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ και Ε΄ του ΚΠΔ, πλήττουν ανεπίτρεπτα την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 329, 331, 333 παρ.2 364 ήδη 362 κα. 369 ήδη 367 του ΚΠοινΔ, προκύπτει ότι η λήψη υπόψη από το δικαστήριο, για το σχηματισμό της κρίσης του περί της ενοχής του κατηγορουμένου, εγγράφων που δεν αναγνώσθηκαν κατά την προφορική συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, επιφέρει απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, κατά το άρθρο 171 παρ.1 εδ. δ΄ του ίδιου Κώδικα, που ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' του ΚΠοινΔ λόγο αναίρεσης, διότι αποστερείται έτσι ο κατηγορούμενος του δικαιώματος να εκθέσει τις απόψεις του και να προβεί σε παρατηρήσεις σχετικά με το αποδεικτικό αυτό μέσο (άρθρο 358 ΚΠοινΔ), επάγεται δε και παραβίαση των περί προφορικότητας της συζήτησης στο ακροατήριο και κατ΄ αντιμωλίαν διεξαγωγής της δίκης αρχών, οι οποίες περιλαμβάνονται στην έννοια της δημοσιότητας της διαδικασίας, εκ της οποίας δημιουργείται ο εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Γ΄ ΚΠΔ λόγος αναίρεσης. Τα ανωτέρω, όμως, δεν ισχύουν για τα έγγραφα που αποτελούν τη βάση, το υλικό αντικείμενο του εγκλήματος για το οποίο έλαβε χώρα η καταδίκη του κατηγορουμένου και στοιχείο του σε βάρος του κατηγορητηρίου ή είναι έγγραφα διαδικαστικά ή αναφέρονται απλώς διηγηματικά στην απόφαση ή όταν το περιεχόμενο τους προκύπτει από άλλα αποδεικτικά μέσα, λ.χ. από κατάθεση μάρτυρα ή από άλλα αναγνωσθέντα έγγραφα, διότι, στην περίπτωση αυτή, γνωρίζει ο κατηγορούμενος ή ο συνήγορος του την κατηγορία, προκειμένου να αντιτάξει την υπεράσπισή του κατ΄ αυτής και μπορούσε, αν το ήθελε, να ασκήσει τα κατ΄ άρθρο 358 υπερασπιστικά δικαιώματά του (ΑΠ 65/2021).

Στην προκειμένη περίπτωση ο αναιρεσείων με τον πέμπτο και τελευταίο λόγο της υπό κρίση αίτησης, προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση την

πλημμέλεια της απολύτου ακυρότητας της διαδικασίας και κατ΄επέκταση της παραβίασης των διατάξεων για τη δημοσιότητα αυτής (ποινικής διαδικασίας), εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Α΄ και Γ΄ του Κ.Π.Δ. σε συνδυασμό με το άρ. 171 παρ. 1 εδ. δ΄ του ίδιου κώδικα υποστηρίζοντας ειδικότερα ότι το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο για το σχηματισμό της κρίσης του περί της ενοχής του, έλαβε υπόψη του έγγραφα που δεν αναγνώσθηκαν κατά την προφορική συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, με συνέπεια να στερηθεί του δικαιώματος να εκθέσει τις απόψεις του και τις παρατηρήσεις του επ΄ αυτών (μη αναγνωσθέντων εγγράφων). Ο αναιρετικός αυτός λόγος είναι παντελώς αόριστος και ως εκ τούτου απαράδεκτος, καθόσον ο αναιρεσείων δεν προσδιορίζει την ταυτότητα των εγγράφων, τα οποία, κατά την ως άνω αιτίασή του, λήφθηκαν υπόψη χωρίς να αναγνωσθούν από το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο. Κατ΄ ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση, να επιβληθούν σε βάρος του αναιρεσείοντος τα δικαστικά έξοδα της ποινικής διαδικασίας, κατ΄ άρθρο 578 παρ. 1 του Κ.Π.Δ. και να καταδικαστεί ο ίδιος στη δικαστική δαπάνη του υποστηρίζοντος την κατηγορία κατ΄ άρ. 176, 183 ΚΠολΔ, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14-4-2022, με αριθμό 2/2022, αίτηση του Η Μ του Γ, κατοίκου Κοζάνης, για αναίρεση της απόφασης 47/2022 του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Δυτικής Μακεδονίας.

Επιβάλλει στον αναιρεσείοντα τα δικαστικά έξοδα της ποινικής διαδικασίας, που ανέρχονται σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στη δικαστική δαπάνη τους υποστηρίζοντος την κατηγορία, την οποία ορίζει σε πεντακόσια (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 15 Νοεμβρίου 2022.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 17 Ιανουαρίου 2023.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ **Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**